

XLIV

Прозорче отворено въ една душа.

Кардашевъ го погледна въ недоумѣние.

— Какъ прѣвзе Кюстендилъ?

— Азъ първи влѣзохъ въ Кюстендилъ, заедно съ руситѣ...

— Че до колкото знамъ, турски войски нѣмаше въ Кюстендилъ тогава, нито битки сж ставали около Кюстендилъ. Азъ съмъ отъ Кюстендилъ!

— Турци нѣмаше нито кракъ. Избѣгали бѣхъ отъ по-напрѣдъ; когато прѣвзехме Кюстендилъ, посрѣщна ни градскии съвѣтъ, заведохъ ни въ черквата, азъ бѣхъ заедно съ генералтъ... Чрѣзъ мене се споразумѣваше съ народа. Ти трѣбва да си видѣлъ?

— Вий знайте руски?

— Незнамъ, ама си знамъ, тѣй, отъ природата...

Кардашевъ се усмихна.

— Каква длѣжностъ имаште въ руската войска? Прѣводчикъ? — питаше Кардашевъ, сѣ още въ недоумение въ какво състояхъ заслугитѣ къмъ отечеството на Матрапанчева.

— Имахъ длѣжностъ... тоестъ... Нѣмахъ никаква длѣжностъ...

— Ами?

— Азъ бѣхъ тогава въ Конява... Имахъ тамъ люкянъ. Знайте Конява? Два часа има до Кюстендилъ. Когато се зададе руската войска, азъ затворихъ люкана, отидохъ при генерала... Расправихъ му, че нѣма нито единъ турски солдатинъ въ Кюстендилъ... Тогава генералтъ даде заповѣдь бързо и азъ потеглихъ заедно съ руситѣ и прѣвъ влѣзохъ въ Кюстендилъ, и го освободихме отъ турската власть!..

— И Народното Събрание не припозна тая ваша заслуга? — попита ухилено силно разочарований писателъ.